

[Axel Kristensen.]

gentages, og jeg tror heller ikke, at nogen som helst ønsker den.

Det fremgår klart af nationalbudgettet, at vort forbrug er for stort i forhold til produktionen, og det i et sådant omfang, at det her drejer sig om den almindelige befolknings forbrug, idet der ventes et underskud på betalingsbalancen, altså et overforbrug, på 714 mill. kr., hvor vor skattepligtige indkomst er 9 300 mill. kr., samtidig med at kun 6 pct. af befolkningen har over 10 000 kr. i skattepligtig indkomst. Hertil kommer, at en opsparing nødvendigvis skal finde sted og naturligvis særlig blandt de 6 pct., som har mere end 10 000 kr. i indtægt.

Når dette må siges og respekteres, så må det samtidig klart slås fast, at der ikke er noget i sig selv ønskeligt i at nedsætte forbruget, tværtimod. Når 50 pct. af alle Danmarks børn vokser op i 2 værelses lejligheder, når hundrede tusind kvinder må forlade deres hjem for at gå på arbejde, når vi er så fattige, at vi må bunke 36 børn i hver skoleklasse, så der ikke er halvandet minut for læreren at ofre på hvert barn, så er levefoden i Danmark ikke for høj, men for lav. Når samfundet f. eks. lønner en adjunkt efter 4 års ansættelse og med 8 års studietid, med læsegæld og med kone og et par børn, dårligere end en smedesvend, så kan man næppe sige, at embedsmandslønningerne er for høje.

Men her er ikke tale om, hvilken levefod man måtte ønske, men om, hvor mange livsgoder der findes, om produktionens størrelse. Derfor vender venstre sig imod en politik, der bare skal stikke folk blå i øjnene ved at give dem falske penge, til hvilke der ikke svarer forbrugsgoder.

Der har været talt uhyre meget om lønniveauet i Danmark, og for at undgå enhver misforståelse ønsker jeg at sige, at mit parti naturligvis ønsker den højest mulige løn, d. v. s. en løn, der svarer til den mængde varer, der produceres. Enhver lønstigning, der skyldes en forøget produktion, således at der er noget at købe for denne lønstigning, anser vi for god, fordi vi ønsker den højest mulige levefod for befolkningen, men enhver lønstigning, der skal betales af pristigninger, anser vi for overordentlig skadelig, fordi den formindsker landets konkurrence udadtil og dermed vore importmuligheder.

Og det forekommer mig, at socialdemokratiet, der vel endnu har arbejderne tillid, begår en afgørende fejl ved ikke at gøre arbejderne tilstrækkelig klart opmærksom på, at de selv betaler deres egen lønstigning, at det er arbejderne i fabrikken, der lønner

murersvenden igennem huslejen, at det er arbejderne udenfor fabrikken, der lønner fabrikkernes arbejdere ved at købe deres produkter. Den meget lille del af befolkningen, der har indtægter væsentlig over arbejderklassen, vil altid have det. Den har det i kraft af sin egen evne til at lede og planlægge, og den kan ikke undværes. Det viser den tid, der er gået, og således vil det altid være. Derfor tjener de stadige lønstigninger og pristalsreguleringer ikke noget som helst rimeligt formål og er ikke til gavn for arbejderklassen.

Venstre kræver en politik, der kan forøge produktionen til højnelse af befolkningens levefod, og det er en politik, der fører til et frit erhvervsliv, der gennem et frit initiativ skaber forøgede mængder af varer. Det er den fri konkurrence, der tvinger til den størst mulige ydelse, der skaber det rigtige forhold mellem priser og fremstillingsudgifter og priser og løn, der giver den største mulighed for gennem eksport at betale de varer, vi må indføre, og som udvælger de rigtige ledere af erhvervslivet, fordi kun de dygtige kan klare sig. Konkurrencen giver nyttig beskæftigelse til højnelse af befolkningens levefod.

I restriktionernes periode er tallet for lønnen steget, i liberalismens periode steg levefoden, fordi produktionen steg. Det, der nu skal ske, er en bedømmelse af vor udenrigske betalingsbalance og de muligheder eller nødvendige foranstaltninger, en sådan bedømmelse må medføre. Efter de foreliggende overslag må vi som sagt vente et underskud på betalingsbalancen på 714 mill. kr., hvoraf Marshallhjælpen klarer ca. 600 mill. kr.

Jeg må om dette skøn først sige, at vi anser det for noget pessimistisk. Fra landbrugskyndig side vurderer man landbrugets eksportmuligheder som noget større, end regeringen har vurderet dem. Endvidere vil jeg tro, at de beløb, der skal bruges til lagerførelse, ikke vil blive så store som hidtil, og der vil derfor være en vis mulighed for, at det budgetterede underskud vil blive noget mindre, end man har regnet med.

Men ganske uanset dette, så forsvinder Marshallhjælpen jo i løbet af kortere tid, og hvis man ikke ønsker, når dette sker, at gå over til de direkte forbrugsbegrænsende foranstaltninger som rationering, så er det nødvendigt, at vi indstiller den danske økonomi således, at forbruget falder i forhold til produktionen, eller at denne stiger og der herved opnås en balance uden hjælp udefra.

Hvis man skal klare problemet gennem direkte forbrugsbegrænsende foranstaltninger — ved restriktioner —, betyder det, at levefoden effektivt skal nedsættes med ad-